

delser til mig om at paataale de uheldige Forhold, som følger af Tantiømen til de højere lønnede Embedsmænd, og af den Maade, hvorpaa Lokomotivpersonalets Stilling er ordnet. Men da det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) forleden Dag saa udførligt og fortræffeligt har kritiseret denne Side af Jernbanevæsenet, skal jeg ikke opholde Tinget med Gøntagelser, men kun sige, at jeg ganske slutter mig til det ærede Medlems Udtalelser. Der er imidlertid en anden Gruppe af Funktionærer indenfor Statsbanerne; jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger om. Det er Depotarbejderne, Ledvogterne, Banearbejderne, herunder Ekstraarbejderne. I Fjor fik Depotarbejderne og Banearbejderne en lille Lønforhøjelse, Socialdemokraterne og de Radikale søgte at forbedre denne, men deres Bestræbelser mødte Modstand fra de andre Partier, og et Ændringsforslag i saa Henseende blev nedstemt. I Aar har den højtærede Trafikminister taget den Bevilling, som de to Partier søgte at gennemføre i Fjor, op paa Finanslovforslaget. Jeg bringer den højtærede Minister en Tak, fordi han har forsøgt at forbedre disse Funktionærers Kaar. Men Spørgsmaalet er nu, om denne Lønforhøjelse er tilstrækkelig. Livsfornødenhederne er i det forløbne Aar steget ganske betydeligt i Pris, og disse Folk, som i Forvejen hørte til de daarligst lønnede, vil sikkert vanskeligt kunne klare sig, selv om de faar denne lille Forhøjelse. Det er blevet mig meddelt, at enkelte Politikere skal have sagt til Repræsentanter for disse Funktionærer, at man ikke i Aar kunde gaa højere af Hensyn til Grundlovssagen. Jeg tror dog, at man her er noget for frygtsom, og selv om det ærede Medlem fra Søby (Pinstrup) mener, at der nu ikke skal tales mere om Funktionærernes Løn, vil jeg sige, at det her drejer sig om Folk, der har en meget ringe Løn, og som hidtil har været ret uønsede, men som i den senere Tid ligesom er kommet mere frem i første Række. Flere ærede Medlemmer har talt om Bramminge-Ulykken. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Sag, men kun udtale, at midt i al den Sorg og Jammer, som denne frygtelige Ulykke førte med sig, kastede den en Lynstraale hen over Jernbaneterrænet og oplyste Banearbejderne, som færdes derude. Jeg tror, at Offentligheden kom til at tænke paa og ræsonnere over, at dette at have gode Lokomotiver, gode Vogne — selv om jeg ikke paa nogen Maade kan erkende, at vor Jernbanevogne er saa gode, som det ærede

Medlem fra Saksøbing (Rørdam) i Gaar vilde søge at give det Udseende af — og et dygtigt Lokomotivpersonalet ikke var nok, men at ogsaa Banearbejderne, som færdes ude paa Linien med deres Skovle og Stoppehakker, er et Led, hvis Virksomhed betinger, at man med Tryghed kan køre med Jernbanerne. Det viste sig ogsaa, at man, da man skulde søge efter Aarsagen til Jernbaneulykken ved Bramminge og se, hvem der havde Ansvaret, ikke blev staaende ved Administrationen og de højerelønnede Funktionærer, men gik hele Skalaen igennem ned til Banearbejderne. Af Forhørsakterne vil det ses, at baade Banearbejdere og Ekstraarbejdere har været indkaldte til Forhør. Man søger at lægge en Del af Ansvaret over paa disse Folk. Jeg skal ikke i mindste Maade søge at tage Ansvaret fra dem; for alle, der er knyttede til Statsbanetjenesten, har et Ansvar, men hidtil har det været saaledes, at naar man fra anden Side vilde forsvare de store Lønninger til de højerestillede Embedsmænd, saa anførte man altid, at disse Folk havde saa stort et Ansvar, derfor maatte de ogsaa have den store Løn. Naar man nu vil til at fordele Ansvaret, hvad jeg fuldt ud kan billige, vilde jeg gerne henstille, at man ogsaa forhøjede Lønnen for de laverestillede og ikke alene lod det blive ved Ansvaret. Det bør ikke være saaledes, at man som nu kun honorerer en Banevogter eller Ledvogter med usle 20 Kr., naar han forhindrer en Jernbaneulykke; man bør paaskønne deres Paapaselighed ved at give dem en nogenlunde god Løn. Jeg vil altsaa gerne henstille til den højtærede Trafikminister og til Finansudvalget at overveje, om man ikke kunde forhøje dette Tillæg noget mere, og endelig vilde jeg gerne henstille til den højtærede Minister at tage Spørgsmaalet om Ekstraarbejdernes Løn op til Behandling. Ekstraarbejderne faar jo en meget ringe Løn. Saa vidt jeg erindrer, anførte det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i sin Tid, at Staten burde være en lige saa god Arbejdskøber som de private Arbejdskøbere — jeg mener nu, at Staten bør gaa i Spidsen —, men alle maa kunne enes om, at Staten i alt Fald ikke bør byde ringere Løn end den private Arbejdsgiver. I en By i min Valgkreds er Forholdet det, at medens den almindelige Løn for en Arbejdsmand er 38 Øre i Timen, lønner Staten sine Ekstraarbejdere med kun 33 Øre, og da disse ikke er fast ansatte, altsaa ikke har stadigt Arbejde,